

Rigsdagstidende.

1850.   Forhandlingerne paa Folkethinget.   № 106.

Anden Sæssion.

34te Møde.

Fredagen den 22de November.

(Fortsat).

Linnemann (fortsat): Det er jo kun noget ganske Lignende, der stede forrige Rigsdag, med 50 pCt. Forhøielsen af den kjøbenhavnske Accise af Skibe og Varer, og noget Lignende vil vel stee angaaende denne Accisesag ogsaa i denne Samling. Dersom Finantferne til næste Aar kunne undvære en saa stor Indtægtsafgang, saa vil jo enten ikke Forslaget om den kjøbenhavnske Consumtions Forlængelse fremkomme fra Regjeringen, eller, dersom det skulde fremkomme, staaer det jo i Thingets Magt ikke at gaae ind paa det, men hvis Forholdene ikke stille sig saaledes, at Finantferne paa nogen Maade godt kunne undvære endnu eet Aars Tid eller længere denne store Indtægt, saa har det forekommet os godt, at vi ikke allerede nu, som sagt, uden tvingende Nødvendighed har bundet Hænderne paa os selv. Det er kun denne Betænkelse, der har bevæget os til at fremkomme med dette Forslag.

Ordføreren (Rothe): Jeg skal ikke trætte Forsamlingen ved at vende tilbage til de Grunde, som under denne Sags tidligere Forhandling have været anførte for eller imod det Spørgsmaal, om det var hensigtsmæssigt, at Indførselsconsumtionen vedblev i Kjøbenhavn eller ikke. Der staaer jo i denne Henseende to Anskuelser lige over for hinanden. Den ene, som antager, at vi i alt Fald ikke for Diebliffet have de fornødne Data, for med fuldkommen Sikkerhed at kunne afgjøre, hvorvidt de Grunde, der kunne tale for den kjøbenhavnske Indførselsconsumtions Ophævelse, bør tillægges en saadan Vægt, at vi nu bør tage en Bestemmelse om, at den skal bortfalde til en vis bestemt given Tid; og den anden Anskuelse, som

staaer derimod, er den, at de Grunde, som tale for denne Afgifts Uhenigtsmæssighed og Ubilighed, efter at den er ophævet alle andre Steder i Riget, har en saadan Vægt, at man ikke bør tøve med at tage en endelig Bestemmelse om, til hvilket Tidspunkt Afgiften skal ophøre, og at man kun bør udsætte dette saalænge som absolut nødvendigt, for at de fornødne Overveielser om, hvorledes Finantskassen, saavidt fornødent, paa anden Maade kan holdes skadesløst for sit Tab, kunne finde Sted.

Ved den Afstemning, som fandt Sted ved Sagens anden Behandling, har Forsamlingen med meget stor Majoritet udtalt sig for den sidste Anskuelse, og jeg antager, at Forsamlingen ikke nu vil vende tilbage fra denne Anskuelse. De, som hylde den første Anskuelse, nemlig, at vi ikke nu kunne tage nogen endelig Bestemmelse om dette Forhold, de burde have sluttet sig enten til den Redaction, som den her omhandlede Paragraph havde i det af Regjeringen forelagte Udkast, eller ogsaa til den, som var foreslaet af et æret Medlem af Forsamlingen, som ogsaa har været Medlem af det i Anledning af Sagen nedsatte Udvalg, og som gik ud paa, at det skulde udtales, at Indførselsconsumtionen kun „indtil videre“ skulde vedblive. Det var et klart Udtryk for denne Tanke, var man blevet staaende herved; da havde man, saaledes som den forrige ærede Taler fremhævede, holdt sig Veien fuldkommen aaben; man kunde da paa ethvert senere Stadium tage en Bestemmelse om, hvorledes der i Fremtiden skulde forholde sig med denne Afgift. Men, som sagt, mod denne Anskuelse har Forsamlingen med stor Majoritet udtalt sig, og jeg anser det derfor overflødigt nu at vende tilbage til de Grunde, som foranledigede Forsamlingen til at tage denne Beslutning. De ærede Forslagsstillere have heller